

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

6 февруари 1973 година*

„Искане за преюдициално решение: Tribunal de Commerce de Liege”

По дело 48-72

С предмет преюдициално запитване, отправено до Съда, съгласно член 177 от Договора за ЕИО, от Tribunal De Commerce (Франция), в производството, висящо пред този съд между

SA Brasserie de Haecht, с адрес на управление в Boortmeerbeek ,

и

съпрузите WILKIN-JANSSEN, живеещи в Esneux ,

относно тълкуването на член 85 от Договора за ЕИО и членове 2, 3, 4, 5, 6 и 9 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г., първият регламент, който прилага членове 85 и 86 от Договора за ЕИО, ОВ 1962 г., стр. 204 и последващи,

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н R. Monaco и г-н P. Pescatore, председатели на състав, г-н A. M. Donner (докладчик) и г-н J. Mertens de Wilmars, съдии,

генерален адвокат: г-н K. Roemer,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С Решение от 27 юни 1972 г, постъпило в секретариата на Съда на 11 юли 1972 г. Le Tribunal de Commerce в Liege е отправил до Съда, съгласно член 177 от Договора, три въпроса относно тълкуването на член 85 от Договора и на Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1972 г., първият регламент, който прилага членове 85 и 86 от Договора (ОВ 1962 г., № 13).

Общи разсъждения по отношение на въпросите

* Език на производството: френски.

2. С член 85, параграф 2, Договорът, след влизането му в сила, е засегнал нищожността на споразуменията и решенията, забранени по силата на този член.

3. Въпреки че забраната, установена в параграф 1 от член 85, е умерена поради съществуването, предвидено в параграф 3 от него, на право на получаване на дерогации, Договорът не съдържа преходна разпоредба, относно ефектите от параграф 2 по отношение на споразуменията и решенията, които съществуват към датите на влизане в сила на Договора или на Регламент № 17.

4. Това пропускане води до още по-противоречива ситуация поради факта, че освен евентуалната намеса на Комисията по силата на регламенти и директиви, посочени в член 87, съдебните власти имат компетенцията, по силата на директния ефект на член 85, параграф 2, да спира прилагането на решения и споразумения, които са забранени поради констатиране на тяхната ненужност.

5. Всъщност, докато първият начин предлага гъвкавостта, необходима за да се вземат предвид особеностите на всеки случай, параграф 2 от член 85, който има за цел строго да спира прилагането на важна забрана, не оставя на съда възможността да се намеси със същата такава гъвкавост.

6. Ако Регламент № 17, като определя правомощията на Комисията, по-специално чрез член 7, е дал възможност на Комисията да вземе предвид общия принцип на юридическа сигурност, той не е успял да смекчи последствията от параграф 2 от член 85, това което той не може да направи, а напротив, в член 1 от него се потвърждава, че споразумения, решения и конкретни практики, посочени в член 85, параграф 1, са забранени без да бъде необходимо да се взема предварително решение за тази цел, единствено съгласно разпоредбите на членове 6, 7 и 23.

7. По този начин е оставено на изключителната преценка на съдилищата определянето на начините, съгласно които правното прилагане на параграф 2 от член 85 трябва да се съчетае със спазването на упоменатия принцип на правна сигурност.

8. Следователно, може да бъде направено разграничение с цел прилагане на член 85, параграф 2 между споразумения и решения, които съществуват преди започването на прилагането на член 85 посредством Регламент № 17, наричани по-долу „стари споразумения” и решения и споразумения, които са се появили след тази дата, наричани по-долу „нови споразумения”.

9. Що се отнася до старите споразумения, общата сигурност на договорите изисква, по-специално когато споразумението е нотифицирано съгласно разпоредбите на Регламент № 17, съдът да установи неговата нищожност след като Комисията е взела решение по смисъла на този регламент.

10. Що се отнася до новите споразумения, които регламентът, като предполага, че ако Комисията не се е произнесла, споразумението може да започне да се прилага само когато рисковете и опасностите са за сметка на страните, следва, че

нотификациите съгласно член 4, параграф 1 от Регламент № 17 нямат временно прекратяващ ефект.

11. Ако принципът на юридическа сигурност изисква, че при прилагането на забраните на член 85, се вземат предвид понякога значителните закъснения на Комисията при упражняване на нейните правомощия, но това обстоятелство не освобождава съдът от задължението да удовлетвори искането на гражданите, които прибегват към нищожността.

12. В един такъв случай съдията трябва да прецени, при условие на евентуалното прилагане на член 177, дали има повод за суспендиране на процедурата, как да направи така че страните да получат позицията на Комисията, ако той не констатира, че споразумението няма значителен ефект върху упражняването на конкуренцията или върху търговията между държавите-членки, или че несъвместимостта на споразумението с член 85 не може да бъде поставена под съмнение.

13. Ако тези разсъждения се отнасят по-специално до споразуменията, които задължително трябва да бъдат нотифицирани в съответствие с член 4 от регламента, те се отнасят също така до споразуменията, които са освободени от нотификация, като това освобождаване представлява само неокончателна индикация, че посочените споразумения са като цяло с по-малко неблагоприятно влияние върху безпрепятственото функциониране на общия пазар.

По първия въпрос

14. Първият въпрос има за цел да установи дали процедурата по прилагане на членове 2, 3 и 6 от Регламент № 17 трябва да бъде счетена като процедура, започната от Комисията от момента, в който тя е получила потвърждение за получаване за отрицателен отговор на искане за разрешение или за нотификация за целите на получаването на освобождаване, предвидено в член 85, параграф 3 от Договора.

15. Въпросът очевидно взема предвид разпоредбата на член 9, параграф 3 от регламента, по смисъла на който „докато Комисията не започва процедура по смисъла на членове 2, 3 и 6, органите на държавите-членки са компетентни да прилагат разпоредбите на член 85, параграф 1 в съответствие с член 88 от Договора”.

16. Без да бъде необходимо предварително разглеждане на въпроса дали с думите „органи на държавите-членки”, упоменатият член 9 посочва също така националните съдилища, които действат по силата на член 85, параграф 2 от Договора, в случая е достатъчно да се констатира, че член 9, като се позовава на започването на процедура при прилагането на членове 2, 3, и 6, има предвид достоверен акт на Комисията, който посочва нейната воля да пристъпи към вземането на решения по силата на цитираните членове.

17. Обикновена обратна разписка, която, далеч не е заявяване на воля, която констатира само един акт на административна поправка, не може да бъде счетена за достоверен акт.

18. Резултат от това е, че просто една потвърждение за получаване на искане за неразрешение или на нотификация с цел получаване на дерогация съгласно член 85, параграф 3 от Договора, не може да бъде счетена като започване на процедура по прилагане на членове 2, 3 и 6 от Регламент № 17.

По втория въпрос

19. Този въпрос има за цел да установи дали нотификацията на стандартно споразумение, направена през 1969 г. може да има стойност на нотификация на подобно споразумение, сключено през 1963 г.

20. В резултат от Регламент 27/62 на Комисията от 3 май 1962 г. (ОВ 1962 г., стр. 1118) и от формулярите, приложени към него, Комисията е преценила, че тъй като представлява административно облекчение, нотификацията на едно стандартно споразумение е достатъчна, за да позволи ефективния контрол на споразуменията, които може да нарушат член 85.

21. Единствено чрез нотификацията на стандартния договор, целите на нотификацията на договорите с идентично съдържание, сключени от едно и също предприятие са също така осъществени.

22. От изложеното в общите съображения следва, че нотификация, направена през 1969 г., т.е. извън сроковете, предвидени в член 5, параграф 1 и член 7, параграф 2 от Регламент № 17, не могат да придадат на стандартните споразумения, дори да са съществували преди влизането в сила на този регламент, характер на стари споразумения.

23. Резултат от казаното по-горе е, че надлежната нотификация на едно стандартно споразумение е равностойна на нотификацията на всички споразумения със същото съдържание, дори и по-стари, които са сключени от същото предприятие.

По третия въпрос

24. Този въпрос има за цел да установи дали нищожността по силата на член 85, параграф 2 от споразуменията, които са освободени от нотификация се предполага, че трябва да влезе в сила от датата, на която една от договарящите се страни е изтъквала или единствено на датата на решението или на решението на Комисията, която я е установила.

25. В резултат от общите съображения, установени по-горе, че член 85, параграф 2, засяга споразуменията и решенията, които са забранени по силата на този член за нищожност.

26. Следователно, тази нищожност може да засегне всички ефекти, минали или бъдещи, на споразумението или на решението.

27. В последствие, нищожността, посочена от член 85, параграф 2, е с обратно действие.

По съдебните разноси

28. Разходите, направени от Комисията, от правителството на Федерална република Германия и правителството на Френската република, които са представили своите становища пред Съда, не подлежат на възстановяване и с оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националната юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси.

По изложените съображения,

след като изслуша пледоариите;

след като изслуша доклада на съдията-докладчика;

след като изслуша устните становища на страните по главното производство и на Комисията на Европейските общности;

след като изслуша становището на генералния адвокат;

като взе предвид Договора за създаване на ЕИО, по-специално членове 85 и 177;

като взе предвид Регламент №1 7 на Съвета от 6 февруари 1962 г. (ОВ 1962 г., стр. 204/62 и последващите), по-специално членове 2, 3, 4, 5, 6, 7 и 9;

като взе предвид Протокола относно статута на Съда на Европейските общности;

Съдът,

като се произнася по въпросите, поставени от Tribunal de Commerce, Liege в съответствие с Решение 27 юни 1972 г., реши:

1. Единствено изпращането на потвърждение за получаване на искане за отказ от разрешение или на нотификация с цел получаване на дерогация на базата на член 85, параграф 3 от Договора за ЕИО не представлява започване на процедура по прилагане на членове 2, 3 или 6 от Регламент № 17.

2. Редовната нотификация на стандартно споразумение се счита за нотификация на всички споразумения със същото съдържание, дори стари, които са сключени от същото предприятие.

3. Нищожността, посочена в член 85, параграф 2 е с обратно действие.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 6 февруари 1973 година.

Подписи